

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Václav Klaus a kolektiv IVK:

Piňhovo svatováclavské kázání jako katalyzátor naší doby

Václav Klaus:

Dopis prof. Petru Piňhovi

Otázka IVK:

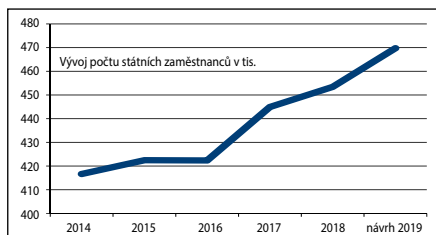
Má česká státnost budoucnost? (Jiří Weigl, Tomáš Jirsa, David Zábranský, Michal Semín, Daniela Kovářová, Jan Keller, Petr Hájek, Václav Junek, Vlastimil Vondruška, František Matějka, Ivo Strejček, Václav Pavlíček, Miroslav Macek, Michal Šmucr, Jan Sechter, Aleš Valenta)

Aleš Valenta:

Zezelenalé Bavorsko

ŘÍJNOVÝ GRAF IVK

Jak roste stát

Pramen: Ministerstvo financí ČR, 2018

Institut Václava Klause o.p.s.

Šarecká 29
160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institut Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 29. 10. 2018

Piňhovo svatováclavské kázání jako katalyzátor naší doby

Václav Klaus a kolektiv IVK

Letošní svatováclavské kázání prof. Piňhy sice vyvolalo řadu ostrých reakcí a nepřátelských komentářů, ty však nepřicházely od špiček katolické hierarchie nebo od řadových katolíků. Na prof. Piňhu agresivně útočí aktivisté progresivistické skupiny liberálních demokratů v čele s – jak se v Lidových novinách 13. 10. 2018 podepsal – knězem, teologem, psychologem a sociologem Tomášem Halíkem.¹

Profesor Petr Piňha je progresivisty Halíkova typu v posledních dnech skandalizován, šikanován a dokonce kriminalizován za to, že si dovolil varovat před zhoubným rozkladem, který naší společnosti hrozí v důsledku útoku na lidskou přirozenost a řád.

Profesor Petr Piňha je progresivisty Halíkova typu v posledních dnech skandalizován, šikanován a dokonce kriminalizován za to, že si dovolil varovat před zhoubným rozkladem, který naší společnosti hrozí v důsledku útoku na lidskou přirozenost a řád ze strany módních genderových teorií a jejich propagátorů a šiřitelů v západním světě.

Halíkův text je pozoruhodnou snůškou absurdních výroků, které vyžadují odpověď. Není možné nad nimi mávnout rukou. Nejde totiž o jemný teologický spor, kterého se směji zúčastnit jen povolání a vyvolení. Jde o zásadní spor o charakter naší doby, našeho místa v ní a naší budoucnosti.

Tomáš Halík považuje kázání Petra Piňhy za „skutečně skandální“ a v klasické metodě plivnutí na člověka a současně umytí si rukou říká, že (nejmenovaní, což je důležité) „právní experti se domnívají, že byla naplněna skutková podstata trestného činu rozšiřování poplašných zpráv.“ (Velmi „křesťansky láskyplně“ k tomu dodává, že to může být způsobeno vysokým věkem P. Piňhy – není náhodou papež František ještě o dva

roky starší?) Opravdu bylo Piňhovo kázání „rozšiřováním poplašných zpráv“? Nebylo spíše odvážnou polemikou s propagátory zhoubné genderové teorie a s popírači klasické rodiny? Nebylo varováním před tím, k čemu pokračování dnešních tendencí povede? Tak to čteme my.

Za téměř pozoruhodný považujeme Halíkův názor, že by se bez radikální modernistické změny církve, bez „Františkovy reformy z církve stala marginální zahořklá sekta“. To se nám zdá být argumentem politického (navíc extrémně levicového) aktivisty, nikoli věcnou analýzou současného světa a netrioviálního postavení církve v něm.

Halíkova teze, že „za druhé republiky odpor části katolíků vůči liberální demokracii... je přivedl do blízkosti fašismu“, je urážkou katolické církve a není opřena o žádná seriózní historická fakta. Nám jde hlavně o výraz „liberální demokracie“. Dnes progresivisticky znějící módní sousloví liberální demokracie před 2. světovou válkou ještě neexistovalo. Toto slovo, popírající standardní koncept demokracie, si novodobá sekta Halíků vymyslela až v poslední době, až po konci studené války.² Je to ideologie militantního ekologismu, genderismu, feminismu ▶

EDITORIAL

Připomenutí si sta let od vzniku, či, chcete-li obnovení moderní české státnosti, není možné se na stránkách Newsletteru Institutu bývalé hlavy českého státu Václava Klause vyhnout. Jakkoli jsme si potřeby „slavení“ a připomínání si naší státnosti vědomi a nijak to nezpochybňujeme, máme pocit, že je toho potřeba dělat mnohem víc.

Česká státnost a její aktuální kulaté výročí pro nás totiž není pouze krátkodechým tématem, pro výročí samotné, pro jeden den, měsíc či měsíce, ale dlouhodobým všeprostopupujícím motivem našeho úsilí. Není a nemělo by být v politice a politickém životě nic silnějšího, nežli právě obrana, hájení a naplňování vlastní státnosti. Jsme a měli bychom být určování žitím v jejím rámci, více než „životem jinde“. Jsme a měli bychom být formováni její zavazující historií a měli bychom si jí ▶

(Pokračování ze strany 1)

být vědomi pro náš život budoucí. Naše státnost pro nás není jen nějakým regionálním evropským folklorem, jedním z mnoha, ale logickým, niterným a zejména přirozeným prostorem pro život – v jeho nejširším slova smyslu – svébytného českého národa. Přestože mohou znít tyto věty samozřejmě, nejsme vůbec přesvědčeni, že je všichni takto cítí s námi a že o tom nahlas mluví.

Proto nás zajímá naše státnost zejména z hlediska její budoucnosti. Proto jí věnujeme prostřednictvím anketní otázky polovinu říjnového vydání našeho Newsletteru. Kunderovská nesamozřejmost našeho národa, ale i naší státnosti, k tomu vybízí.

V úvodu čísla pak nachází prostor aktuální polemika o Istanbulské úmluvě vyvolaná agresivním útokem na kázání prof. Piňhy a zejména na prof. Piňhu samotného. V závěru si pak přečtěte krátký komentář Aleše Valenty z naší pokračující diskuse o Německu, věnující se tentokrát výsledkům bavorských zemských voleb.

Filip Šebesta

(Pokračování ze strany 1)

a homosexualismu. Není ani liberální, ani demokratická. To před 80 lety neexistovalo.

Psycholog a sociolog Halík označuje tvrzení o „neměnné lidské přirozenosti“ za „neudržitelnou ahistorickou koncepci“. Jde tak daleko, že si troufá říci, že zastánci „tradiční rodiny“ prý „zapomínají uvést, který z mnoha modelů rodinného života pokládají za ten tradiční.“ Je pan Halík ještě alespoň tenkou nitkou spojen s katolickou církví? Oddává po celá desetiletí ve svém kostele tradiční páry skládající se z muže a ženy, či nikoli?

Zpochybněním neměnnosti lidské přirozenosti Halík podporuje radikálně feministický program likvidace světa normálních mužů a normálních žen a zničení přirozených vztahů mezi nimi. Katolická církev naopak již dva tisíce let prosazuje koncepci rodiny jako společenství muže, ženy a jejich dětí, které se plně osvědčilo i v novodobé společnosti. Je to kompatibilní?

„Ostudné kázání Petra Piňhy“ prý „odrazuje od křesťanství a pohoršuje mladé a vzdělané lidi“. Nevíme, koho pohoršilo. Přesto je prof. Piňha, který hájí rád a zdravý rozum, zadupáván do země, vysmíván a hanoben, zatímco Tomáš Halík, který se v církevní sutaně odvažuje stavět za takové absurdity, jako že pohlaví člověka je sociální konstrukt (a který se odvažuje otevřeně negovat vše, na čem stála a stojí církev i společnost), se nadutě natřásá ve světle ramp a jen málokdo si troufne jeho odpadlictví pojmenovat. My to odpadlictvím nazýváme. Odpadlictvím od normálního světa.

Levičácký progresivismus Halíkova typu je

vážným nebezpečím pro celou naši společnost, ale pro katolickou církev – viděno námi, kteří se s ní identifikujeme v obhajobě tradičních hodnot Západu – je více než

Útok na nejtímnější sféru člověka – na pohlavní identitu, na vztahy mezi mužem a ženou, na rodinu jako svazek muže a ženy – popírá podstatu učení církve a znamená vyzývání hodnotového a morálního relativismu.

nebezpečím. Útok na nejtímnější sféru člověka – na pohlavní identitu, na vztahy mezi mužem a ženou, na rodinu jako svazek muže a ženy – popírá podstatu učení církve a znamená vyzývání hodnotového a mo-

rálního relativismu. Ustupovat jeho tlaku či dokonce přejímat jsou postoje a názorová východiska znamená nikoli (možná potřebnou) modernizaci církve, jak předstírá Halík, ale likvidaci křesťanství jako takového.

Českou biskupskou konferencí byl nedávno k těmto tématům, k tzv. Istanbulské úmluvě Rady Evropy, vydán list, který pan Halík – nezmiňuje. Není to proto, že je tento list v souladu s názory prof. Piňhy? A když Halík označuje Piňhovo kázání za skandál, nestojí tím mimo autority vlastní církve?

- 1) Halík, T., „Prodavači strachu“, Lidové noviny 13. 10. 2018. Je všeobecně známo, že o řadě těchto jeho titulů se vedou spory.
- 2) O tom více v Manifestu IVK „Obrana demokracie před liberální demokracií“, Newsletter Plus, IVK, Praha, červen 2018.

Publikováno v Lidových novinách
24. října 2018

Prof. Petr Piňha obdržel z rukou prezidenta Václava Klause medaili za zásluhy (28. října 2011).

Dopis prof. Petru Piňhovi

Vážený pane profesore,

děkuji za Váš dopis, ze kterého cítím, že Vás osobně trápí reakce na Vaše nedávné kázání v katedrále. Určitě víte, že jsem nejen já, ale i celý náš Institut v této věci plně na Vaší straně. Stejně jako Vy se děsíme toho, co se dnes ve světě děje, a snažíme se na mnoha fórech doma i v cizině vystupovat v duchu Vašeho myšlení. Až budete mít chvíli času, přijďte si o tom k nám do IVK popovídat.

Výroky pana Halíka považujeme za skandální, možná s ním vstoupíme do veřejné diskuse, ale také si vždy říkáme, že mu tím zbytečně zvyšujeme statut. Něco však možná uděláme. Píšete, že akademická obec příkře mlčí. Nevím, jestli jsme akademická obec, ale my v žádném případě nemlčíme.

Synovi Vaše poděkování velmi rád vyřídím, zkusil jsem mu včera volat, ale on mi za chvíli napsal SMS, že je se školským výborem Parlamentu v Rusku a že se právě vrací z jednání v Dumě.

Jedna jediná poznámka. Ať si to přejete, či nikoliv, svým kázáním – stejně jako několika předchozími – jste vstoupil do „otevřeného ringu“ politického souboje. Použil jste silná, jasná, potřebná slova, ale zdá se mi, že se ostré protireakci trochu divíte. To není správné. V té oblasti, do které jste se ve svém kázání pustil, musí člověk s takovými reakcemi počítat. To je má dlouholetá životní zkušenost. Není možné očekávat ohledy a přátelské reakce.

Ještě jednou nabízím setkání buď u nás v IVK, nebo kdekoli jinde.

Se srdečným pozdravem

Václav Klaus

Praxe dne 18. října 2018

OTÁZKA IVK

Má česká státnost budoucnost?

Nezdá se Vám, že za 100 let naší moderní státnosti opsala naše země kruh – z provincie Rakousko-Uherska směřujeme, zdá se, neodvratně k provincii Evropské unie. Nebylo ve světle toho uplynulých 100 let zbytečným omylem? Jak se na to díváte Vy?

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Postoj našeho proevropského mainstreamu k výročí sta let naší státnosti je nutně nekonzistentní. Na jedné straně vzývá „tatička“ Masaryka, na druhé straně hlásá snahu o místo v tvrdém jádru evropské integrace. TGM líčí jako velkého Evropana a věrozvěsta dnešní evropské centralizace, stále citují jeho různé výroky, a přitom zcela ignorují smysl a význam jeho politických činů. To kvůli nim, ne kvůli slovům se stal velkou historickou osobností. A tyto jeho zásadní skutky jsou jednoznačné a protikladné záměrům dnešní EU – TGM rozbil staleté mnohonárodní habsburské soustátí a uskutečnil myšlenku českého (tehdy československého) národního státu. Tím se zapsal do historie. Oslavujeme-li Masaryka a jeho dílo, oslavujeme český národní stát.

Oslavujeme-li Masaryka a jeho dílo, oslavujeme český národní stát. Jsme-li zuřivými zastánci dnešní EU, chceme-li vidět naši zemi ve tvrdém integračním jádru, souhlasíme-li se směřováním EU, potom musíme logicky považovat Masarykovo dílo a naši moderní státnost za omyl, protože se jí chceme urychleně vzdát.

Jsme-li zuřivými zastánci dnešní EU, chceme-li vidět naši zemi ve tvrdém integračním jádru, souhlasíme-li se směřováním EU, potom musíme logicky považovat Masarykovo dílo a naši moderní státnost za omyl, protože se jí chceme urychleně vzdát.

Je pravdou, že relativně bohatou, prosperující a demokratickou zemí jsme byli již v rámci monarchie, nová republika nám srovnatelnou hospodářskou prosperitu a politickou stabilitu nepřinesla. Přesto její vznik drtivá většina příslušníků generací našich předků a prapředků považovala za nesmírně pozitivní hodnotu a i v současnosti se nezdá, že bychom od toho chtěli ustupovat – proto jsme si také 28. říjen zvolili za hlavní státní svátek.

Habsburská monarchie se našim předkům odcizila. Příliš se však jejím příkladem ne-

zabýváme, nezkoumáme, proč tehdejší generace Čechů neocenovaly, že byly občany významné velmoci, jejíž slovo mělo ve světě váhu, že byly součástí velkého hospodářského prostoru atd. To jsou dnes hlavní argumenty pro likvidaci suverenity členských zemí EU a pro vybudování evropského superstátu. Odpovídá to naší historické zkušenosti?

Již v současné EU vidíme, jak se rozhodování o podstatných otázkách našich životů vzdálilo z našeho dosahu, že se dostáváme znovu do pozice země s omezenou suverenitou, již jsme byli dlouhá desetiletí před rokem 1989, že pro nás Brusel a jeho domácí přísluhovači znovu chystají budoucnost provincie. Pokud uspějí, budou nám zase časem tvrdit, že česká samostatnost byl pouhý historický omyl, ale budme si jisti, že pro budoucí generace příslušníků našeho národa bude vznik a svobodná existence samostatného českého státu stále příkladem, výzvou a inspirací, tak jako jimi byly v nejtěžších chvílích vlády obou totalit XX. století.

Tomáš Jirsa
senátor ODS

Jsem přesvědčen o tom, že jakkoliv česká státnost prošla v našich dějinách určitými proměnami, její podstata a význam zůstává jí stejná. Chápu ji především jako schopnost českého národa si samostatně vládnout a na mezinárodním poli uhájít svou suverenitu. V širším pojetí si dovoluji souhlasit s definicí, která praví, že česká státnost je tvořena symboly, zvyky a tradicemi, kulturou, osobnostmi, jazykem, tradičními institucemi a dalšími prvky, které přispívají ke svébytnosti naší země i národa. Vývoj těchto atributů navíc chápu jako lineární, proto se nedomnívám, že se vlivem Evropské unie vracíme zpět do období Rakousko-Uherska.

Nicméně fakt, že je třeba českou státnost neustále a neúnavně hájit, je naprosto zřejmý, a to právě v souvislosti s naším členstvím v EU. Jsem přesvědčen o tom, že česká státnost má svou budoucnost, jaká ale bude, závisí především na nás, na našich dětech i dalších generacích a jejich ochotě postavit se v boji za další uspořádání evropských poměrů na stranu národních států.

David Zábranský
spisovatel a dramatik

Nezdá, a z mnoha důvodů. Tak jednak – prach jsi a v prach se obrátíš. Dobře. Pokud přistoupím na to, že svojí hodně sugestivní otázkou říkáte zrovna tohle, pak ihned musím namítnout, že to mezi tím byl život. Který je k nezaplacení, ne? A vůbec, ta vaše kružnice se přece ani zdaleka kružnici nepodobá, naše státnost i v rámci tohohle oblouku docela pravidelně zanikala a zas vznikala, a tak dále. Není to kruh, ale cosi, co spíš připomíná hodně zkroucenou špagetu na talíři...

Plus další okolnost. S koncem dějin se spletl už pan Fukuyama, který teď už čtvrt století dotčeně vysvětluje, že to tehdy myslel jinak. Nechceme skončit jako on, že ne? Proto bychom se takto možná neměli ptát...

Nemyslím si, že shánění další státnosti by zrovna teď měla být naše priorita. Na to, k čemu ji používáme, jí zatím máme ažaž.

Sám jsem velkým kritikem EU, ale srovnávat EU s CK monarchií se mi moc nechce, nevidím v tom žádný přínos. Moje kritika je totiž vždy kritikou Evropanů, nikoli unie, čili kritika naší lenosti, kritika všech způsobů, jimiž si usnadňujeme život a šetříme čas, který pak házíme po tunách do popelnice na twitteru a jinde. Nemyslím si, že shánění další státnosti by zrovna teď měla být naše priorita. Na to, k čemu ji používáme, jí zatím máme ažaž.

Michal Semín
předseda akce D.O.S.T.

Obnovení české státnosti v roce 1918 rozhodně chybou nebylo. Po pravdě řečeno, ono nám ani nic jiného nezbyvalo. Vždyť ani federalizovaná podunajská monarchie, jak si ji představoval jinak v mnoha ohledech sympatický František Ferdinand d'Este, nerespektovala historické hranice zemí Koruny české. Založení Československa proto bylo nezbytným krokem k záchraně naší historické vlasti.

Pokud bylo něco chybou, tak to nebylo samotné založení ČSR, ale některé ideové základy, plány a programy, jež jí byly dány do vínku. Kdo si dnes ještě připomíná, jak Panevropské hnutí hraběte Coudenhove-Kalergiho počítalo s T. G. Masarykem jako s prezidentem na nových základech sjednocené Evropy? Plány části elit, pracujících na demontáži starých monarchií, rozhodně nekončily u vzniku nových národních států – sen o integrované Evropě, již však bez své původní konfesní identity, je mnohem starší, než v mastrichtském tyglíku ušlehaná Evropská unie. Tehdy se však vlivem celé řady okolností – bohudíky – realitou nestal. Étos nezávislosti zůstával

Étos nezávislosti zůstával živý po celou dobu trvání první republiky, o čemž svědčí i ochota nemalé části národa a jeho ozbrojených složek svůj stát aktivně bránit. České vlastenectví však ani tehdy, ani nyní není voláním po izolaci či autarkii.

živý po celou dobu trvání první republiky, o čemž svědčí i ochota nemalé části národa a jeho ozbrojených složek svůj stát aktivně bránit. České vlastenectví však ani tehdy, ani nyní není voláním po izolaci či autarkii.

Totalitní EU a Hobbesova „válka všech proti všem“ přeci nejsou jedinými alternativami mezinárodního soužití. Svoji svrchovanost můžeme hájit i dnes, připojíme-li se k revoltujícím a nám blízkým národům, kterým stále pevnější eurokazajka přestává být po chuti. Podunajsko-adriatické souročenství suverénních států se dnes možná jeví jako utopie, ale bez smělých myšlenek neprijdou ani smělé činy. A bez nich jsou perspektivy naší vlasti rozhodně nevalné.

Daniela Kovářová
advokátka, spisovatelka
a prezidentka Unie
rodinných advokátů

Jsem optimistkou, a tak věřím, že ještě není vše ztraceno. Na Západě se sice už hrouť valy, v naší vlasti a v zemích těsně sousedících však zůstávají zbytky zdravého rozumu, záblesky ostráživosti a ostrůvky pozitivní deviance, které mě v mém optimismu utvrzují. Nikdy žádná nákaza nevyhubí všechny jedince, nikdy nepodlehne kolektivní slepotě úplně všichni. Možná není náhodou, že v právě v tomto období se u nás začíná opět více skloňovat slovo „národ“. Ústavní právník, profesor Aleš Gerloch před rokem veřejně vystoupil s teorií národního státu, která podle něj plyne přímo z Ústavy. Možná je na čase debaty

Václav Klaus na konferenci IKEM, 11. října 2018. Projev Václava Klause „Perspektivy Evropy nacházející se v područí Evropské unie“ si přečtěte na www.institutvk.cz

o národě, jeho roli, jeho sebeurčení a ostatní opět opráší.

Na Západě se sice už hrouť valy, v naší vlasti a v zemích těsně sousedících však zůstávají zbytky zdravého rozumu, záblesky ostráživosti a ostrůvky pozitivní deviance, které mě v mém optimismu utvrzují.

Učím na vysoké škole, diskutuji na právnických i jiných setkáních, neustále mluvím s lidmi všech sociálních rolí i profesí a cítím, že veřejnost je národnímu citění jednoznačně nakloněna. Věřím proto, že „vláda věcí tvých k tobě se opět navrátí, ó, lide český“, byť současně nevyklučují, že navrácení bude spojeno se zánikem či zásadní přestavbou Evropské unie.

Jan Keller
europoslanec za ČSSD

Moderní evropské státy vznikly na půdorysu absolutistických monarchií, anebo slučováním menších knížecích útvarů s podobným historickým a kulturním základem. Teprve dodatečně se v rámci tohoto mocenského půdorysu rozvinuly instituce demokracie. Nikdo dnes nemůže s určitostí vědět, zda je demokratizace společnosti nevratným procesem. Domnívám se, že je málo pravděpodobné, že by demokracie mohla být opět zrušena v hranicích dneš-

ních národních států. Vyvinula si přece jen určité obranné mechanismy.

Mnohem jednodušší je zničit ji, pokud tyto hranice zrušíme a rozhodovací procesy posuneme o patro výše. Už v rámci celé Evropy tak vzniká demokratický deficit, který není omylem, nýbrž podmínkou jejího fungování. Pokud by se rozhodovalo na jakési ještě vyšší globální úrovni, jak o tom spekulují někteří progresisté, vznikl by natolik

Už v rámci celé Evropy tak vzniká demokratický deficit, který není omylem, nýbrž podmínkou jejího fungování.

neprůhledný mocenský mechanismus, že i tzv. „studená monstra“, jak někteří historici nazývají absolutistické monarchie 17. a 18. století, by proti tomu vypadala až mile demokraticky. To je hlavní důvod, proč je třeba naší moderní státost hájit.

Petr Hájek
šéfredaktor Protiproud.cz

Zbytečné to určitě nebylo. Šlo o omyl, nebo nezbytnou peripetii v naší tisícileté státnosti? Kloním se k druhé možnosti. Říkám to, přestože nejsem republikán, nebo spíše právě proto. Vyzkoušet si na vlastní kůži slepou uličku dějin je lepší než o tom teoretizovat. Byť to stojí oběti, bolest a hrůzy, někdy strašlivé. Cokoli jiného by je ale přineslo rovněž. Nikdy bychom nežili na izolovaném ostrově. Nejsme Švýcarsko, a svými dějinami a geografickým postavením v Evropě

ani nemůžeme být. Ztráty těch „sto roků samoty“ jsou tedy obrovský potenciální zisk. Pokud jej ovšem dokážeme racionálně zhodnotit – a správně investovat. Ke správné investici potřebujete nejen rozum, ale také intuici, odvahu – prostě srdce. Srdce umí překročit dějiny, cokoli. V tom je ale problém. Zkuste dnes u nás v nějaké vážné diskusi navrhnout jako jediné funkční (pracovní) paradigma benediktské „Ora et labora“ – Modlit se a pracovat (v tom pořadí je klíč!). Budete za blázna, fanatika, za krajový extrém. A v tom spočívá problém „kruhu“ z anketní otázky, která se racionálně (mylně) jeví jako neřešitelná kvadratura. S odvážným srdcem zakotveným v tisíciletém duchovním zdroji, nebudeme nikdy ničit „provincie“. Slepá ulička je za sto roků dostatečně prozkoumána. Jak dál? Zpátky!, velí G. K. Chesterton. Naučit se modlit. A naučit se pracovat. To pořadí je důležité. Co je to sto let? Český stát je mladý. Máme před sebou zbytek věčnosti.

Václav Junek
spisovatel a historik

Naše prababička Růžena říkávala se svým nezaměnitelným přívzkem asi to, že Československo je jen dlouhá a zbytečná cesta od Říše k Říši. Za což jí budiž omluvou, že pocházela ze Sudet a že významnou část svého pozehaného života prožila v objetí klidu a míru říše habsburské. Já sám však pochybuji o věčném trvání české státnosti z jiného důvodu.

Přes všechno, co se traduje, je meritem českých dějin ten geopolitický problém, že Čechů vždy bylo a stále je na území, na které hledí jako na vlastní, žalostně málo. Aby bylo lze zdejší kotlinu i moravské úvaly kultivovat a obhospodařovat celé, přišly tedy postupně středověké první i druhá německá kolonizace a pozdější další permanentní doplňování zpravidla odborných sil odjinud. To nějak fungovalo, avšak Češi ztratili naději na svou další smysluplnou existenci už poválečným organizovaným nahrazením tří a půl milionů svých pracovitých a platných spoluobčanů externím sociálním odpadem, vesměs z Východu.

Soudobý český stát, zbavený ekonomického pohodlí RVHP, nemá dost kvalitních odborných sil pro vlastní konkurenceschopnou výrobu prakticky čehokoli, postrádá odpovídající sílu policajtů i vojáků (a peníze na ně), a co je asi nejhorší, chybí mu jak nezbytné inspirativní charismatické vůdčí osobnosti, tak dostatek skutečně kvalitních úředníků všeho druhu k tomu, aby se dokázal sám snesitelně spravovat. Dokonce není ani obecná vůle po jeho udržení – přirozený patriotismus se jeví jako obtížná hloupost, národní myšlenka *netáhne*, slavná historie

je přežitek, dávné idoly jsou znevažovány a datum státního svátku momentální České republiky zná s určitostí sotva deset procent jejího obyvatelstva. Také proto jsem nucen odpovědět na danou otázku takto: nenastane-li v historicky dohledné době nějaká pozitivní změna v českých duších i srdcích, jednoznačně NE.

I když k tomu připojuji navíc zbožné přání, aby (bohužel!) neodvratně příští české začlenění do jiných vyšších státních celků nebolelo tolik, jako jindy už tolikrát v místních národních dějinách.

Vlastimil Vondruška
historik

Za stěžejní považuji pocit národního uvědomění. To je samozřejmě jiná kategorie, a mnohem důležitější. Protože panovníci

Panovníci a politické systémy přicházejí a odcházejí, ale národ zůstává. Náš přežil celá tři staletí, kdy jsme neměli vlastní stát, ale jakési zemské polosamostatné zřízení v rámci habsburské monarchie.

a politické systémy přicházejí a odcházejí, ale národ zůstává. Náš přežil celá tři staletí, kdy jsme neměli vlastní stát, ale jakési zemské polosamostatné zřízení v rámci habsburské monarchie. Přesto se lidé rodili a umírali, prožívali své drobné radosti a strážně, ale co je podstatné, současně vykonali spoustu velkých věcí. Po celé dlouhé generace dokázali udržet povědomí o svébytnosti svého národa, svůj jazyk a svou víru.

Ředitel IVK Jiří Weigl vystoupil se svým příspěvkem na parlamentním semináři poslance ODS Jana Skopecčka ke stému výročí založení ČSR (16. října 2018).

Žijeme v neobyčejně složitých geografických podmínkách, kde se vždycky střetávaly zájmy severu a jihu, ale především východu a západu. Nejsme velký národ, ale tím pevnější musíme být vnitřně. Stát totiž můžeme na nějakou dobu ztratit, ale nesmíme přijít o uvědomění, kým jsme. Z tohoto pohledu posledních sto let jistě zbytečných nebylo. Po dlouhé době jsme získali vlastní stát, s nímž jsme ovšem nakládali různě. A i když mnozí naši politici pronášeli a pronášejí pyšné deklamacie o naší důležitosti, realita je jiná. Vždycky musíme v kotli politických ambicí velmocí hledat spojence. A přes různá klopýtnutí jsme se zatím vždycky dokázali vymanit z područí spojence, pokud se ukázal špatný. Věřím, že to dokážeme i v současné Evropě, právě proto, že máme oněch sto let zkušeností a víme, co je poroba. A doufám, že tím více si budeme vážit hodnot svobody.

František Matějka
předseda Strany
nezávislosti České
republiky

Po celých 100 let stála naše státnost mnoho lidských osudů, včetně některých mých předků. Jenže tito lidé jsou hodni respektu, úcty a následování, ne aby se stali pseudoargumentem marnosti a zbytečnosti z úst falešných proroků. Točíme se trochu v kruhu, ale těch uplynulých 100 let bylo také zdrojem poučení, kudy cesta nevede.

Nevedla cestou Východního bloku a nevede naprosto zjevně ani cestou EU. Existence EU je založena na přímém popření existence státnosti, samostatnosti a nezávislosti národních států a tuto doktrínu se snaží každým rokem naplňovat. Po přijetí

Lisabonské smlouvy a ztrátě práva veta v klíčových oblastech jsme se stali provincií států s nepoměrně větší hlasovací silou, které používají EU jako nástroj. Dodnes mi zní v uších slova bývalého předsedy Evropské rady Hermana Von Rompu: „V EU již nesmí být místo pro slova jako národ a vlast ve smyslu národním. Nová Evropa musí vymazat tyto pojmy ze slovníku. V EU není pro tyto pojmy místo. Čím dříve si to všichni uvědomíte, tím lépe.“ Bohužel tam tehdy nestál nikdo, kdo by mu s respektem a úctou k našim předkům uštědřil alespoň slovní políček. Budoucí generace nesmí číst o bývalé existenci naší vlasti už jen v nových samizdatech a zakázaných knihách někde na půdě. Bojujme za českou státnost. Ať žije Česká republika!

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Budoucí obrysy významu a role České republiky ve světě kolem nás (a tedy i v EU) hledíme v kritické odpovědi na otázku, zda si dnešní Češi přejí mít svůj moderní stát stejně suverénní a nezávislý, jako jej chtěli mít naši předci před sto lety. Jinými slovy řečeno:

Budoucí obrysy významu a role České republiky ve světě kolem nás (a tedy i v EU) hledíme v kritické odpovědi na otázku, zda si dnešní Češi přejí mít svůj moderní stát stejně suverénní a nezávislý, jako jej chtěli mít naši předci před sto lety.

uvědomuje si většina dnešní české veřejnosti dostatečně naléhavě, že nejpodstatnější otázkou současnosti je souboj o samotné přežití naší republiky, a tuší, že nám něco takového naši dnešní „spojenci“ v EU vůbec nemusí dovolit, neboť si to nepřejí?

Dnešní česká politika v drtivé většině nijak autenticky naléhavost boje o „přežití“ necítí a být v současném – prokazatelně chybném – modelu evropské integrace považuje za neměnné a žádoucí. Skandální kotrmelce a trapné peripetie kolem nominací na pozici ministra zahraničních věcí naznačují, že současná vláda fakticky nemá ambice vést vlastní kvalifikovanou zahraniční politiku a v důsledku jí nijak nevádí být ve vleku jiných diplomacií a cizích zájmů.

Ale připomeňme znovu. Nejpodstatnější je, co si o svém státě myslí a jak se k obraně jeho suverenity staví česká veřejnost. A obávám se, že ta si vážnost a komplikovanost situace neuvědomuje, že varovné hlasy bere na lehkou váhu či za nemístné přehánění, mnohé zřejmě dokonce nezávislost jejich země snad ani nezajímá a netrápí. Pokud by

tomu tak mělo být, pak se nad sto lety samostatnosti českého státu zavírá voda.

Václav Pavlíček
ústavní právník

Řada států Evropy letos vzpomíná 100. výročí svého vzniku. Tehdy mnohonárodní říše – carské Rusko, Osmanská říše a Rakousko-Uhersko se rozpadly a na jejich troskách vznikly demokratičtější národní státy ve Finsku, v Pobaltí, na Kavkazu, ve střední Evropě a na Balkánu. Československo bylo mezi nimi přes řadu vad státem nejdemokratičtější, který navazoval na více jak tisíciletou českou státnost, která prokázala svou životaschopnost.

Hranice českého státu se až do současnosti příliš nezměnily. Při svém vzniku v roce 1918 Československo úspěšně čelilo útokům nacionálním i internacionálním. Po dvaceti letech bylo vydáno svými spojenci Německu, které chtělo vytvořit tisíciletou říši. Porážka této říše si vyžádala obrovských obětí. Malé státy jsou snadnější kořisti agresivních sousedů, především velmocí. Poražena a okupována byla však i Francie jako velmoc, která v Mnichově zradila své závazky vůči Československu.

Prislušnost k velkému celku není zárukou míru a bezpečí, ale je jí rovnováha sil jako předpoklad dodržování mezinárodního práva. Národní státy jsou vnitřně homogennější a stabilnější. Pokud chce Evropská unie tendovat k nadnárodní říši místo ke sdružení suverénních národních států, jak byla koncipována, čekají ji nepochybně obdobné krize, jako nadnárodní říše v minulosti. Varovně to ukazuje případ Velké Británie.

Miroslav Macek

bývalý místopředseda
ODS

Pokud bychom souhlasili s Václavem Pavlíčkem, že státnost lze v současné době definovat především jako existenci a trvání samostatného státu a ztotožnění se jeho příslušníků s tímto státem a s jeho hodnotami, dále že státnost vyjadřuje kontinuitu mezi minulostí, přítomností a budoucností státu, která vychází z vědomí o trvání a trvalosti státu a z odhodlání jej nadále udržovat a rozvíjet v zájmu ochrany jeho obyvatel, a v neposlední řadě zahrnuje též státní vědomí a úsilí lidu, národa o zachování státu, pak bych české státnosti moc šancí nedával. Česká republika je sice zdánlivě samostatná, ovšem z ekonomického hlediska nepřilíš (finanční sektor je prakticky celý v rukou firem pod zahraniční kontrolou a vliv firem pod

přímou či nepřímou zahraniční kontrolou je v ČR v porovnání s EU velmi vysoký a obávám se, že ještě poroste). Stejně je tomu s legislativou, o jejímž větším podílu se rozhoduje v podstatě „o nás bez nás“ a my ji jen trpně přejímáme.

Také ztotožnění občanů se státem a jeho hodnotami zřetelně není takové jako dřív a úsilí občanů o zachování suverénního státu je dnes vydáváno v lepším případě za populismus, v horším za nacismus.

Z toho mi bohužel vyplývá, že obnovení plnohodnotné české státnosti bude možné až po velkém ekonomickém a politickém světovém „třesku“, kdy lidem dojde, že dnešní vachrlatou stavbu je nezbytné zbourat a začít stavět od základů znovu.

Michal Šmucr
hnutí SPD

Moderní česká státnost stojí na více než tisícileté tradici. Na síle této tradice stála i kulturní, ekonomická a politická emancipace českého národa, která vedla před sto lety ke vzniku Československé republiky.

Naprosto odmítám, že naše země dnes k postavení pouhé provincie Evropské unie směřuje neodvratně. V tisícileté historii našeho národa se mnohokrát zdálo, že kyvadlo dějin je špatným směrem vychýleno neodvratně a nenapravitelně. Vždy se ukázalo, že jsme během této doby nabrali novou energii k obraně zájmů českého národa a jeho státnosti. Dnešní situace není jiná. Globalisté, včetně elit EU, dnes vedou v historii bezprecedentní útok na přirozené struktury společnosti jako je národ nebo rodina. Mají k dispozici obrovské prostředky mocenského, ekonomického a mediálního tlaku. V jejich zápase jim chybí jediná zbraň, tou zbraní je pravda. Náš národ historicky

Moderní česká státnost stojí na více než tisícileté tradici. Na síle této tradice stála i kulturní, ekonomická a politická emancipace českého národa, která vedla před sto lety ke vzniku Československé republiky.

prokázal mimořádnou vnímavost v otázce pravdy a lži a má obrovské zkušenosti s mocenskou ideologickou manipulací totalitního režimu. Nepochybuji o tom, že ve spolupráci s ostatními národy v Evropě, bude stále silněji hájit svobodu a svoji suverenitu. Na otázku, která se týká budoucnosti české státnosti, proto odpovídám: „Ano, česká státnost má budoucnost.“ Zároveň dodávám: „Nebude to lehké a státnost není zadarmo.“ ▶

Jan Sechter
poradce pro EU
a zahraniční politiku
předsedy PSP ČR

Za povšimnutí stojí, že za příčinu 1. světové války jsou nezřídka vykládány národnostní spory, nacionalismus, samotný vznik národních hnutí po r. 1848, netolerance a rasismus. Od této teze se pak mnohdy vede zkratka k tvrzení, že jakákoliv integrace a unifikace představují cestu vpřed a naopak lpění na národním státu patří minulosti.

Přitom všichni tři aktéři, kteří 1. světovou válku rozpoutali – Německo, Rakousko – Uhersko a Osmanská říše, nejenže národy a nižší celky uvnitř svých říší nedokázali uspořádat, ale ještě expandovali k sousedům – na Balkán, na východ i na západ Evropy.

Stojí proto o naši státnost aktivně pečovat i v dnešním integrujícím se, ale i desintegrujícím se světě. Přemýšlet, který krok je prospěšný, aby posílil jednotku a tím i celek, a který krok naopak přinese více škod než užitku. Vyžaduje to pečlivou práci ve vztahu k Evropské unii nejen vlád a diplomacie, ale i aktivitu parlamentů členských států. Je nezbytné rozmýšlet každý integrační krok. Je-li něco ve světě kolem nás disfunkční, nespolehat vždy na nevyhnutelnost a automatismus „vyššího“ kontinentálního řešení. Migrační krize a z ní automaticky odvozená potřeba reformovat azylovou a migrační politiku přesunem kompetencí na EU jsou dobrým příkladem, jak naše země obstála a onen pomyslný stoletý kruh slepě neopsala.

Aleš Valenta
Institut Václava Klause

Státnost malých národů je všeobecně vedle jejich mocných a často agresivních souse-

Václav Klaus přijal pozvání plzeňských Mladých konzervativců a vystoupil na jimi organizované besedě ve Studijní a vědecké knihovně Plzeňského kraje (16. října 2018). Více o akci viz text Ivo Strejčka dostupný na webových stránkách IVK.

dů dlouhodobě problematická. Ale jestliže má pravdu český barokní vlastenec Bohuslav Balbín, když napsal, že *patří ke svobodě*

První republika byla navzdory všem problémům svobodným a demokratickým státem. Státem, který naprostá většina jeho českých obyvatel přijala za svůj. Kdyby tomu tak nebylo, nekonal by se protinacistický odboj a tisíce českých vojáků na východní a západní frontě by nenasazovaly životy za jeho obnovu.

od svých býti spravován (a já jsem přesvědčen, že pravdu má), pak má smysl i krátké období národní a státní samosprávy.

Habsburská monarchie se stala po roce 1861, resp. 1867 liberální monarchií, v níž

měly země poměrně širokou autonomii. Čechy a Morava nebyly provinciemi, nýbrž samosprávnými zeměmi, do jejichž (nevelikého) rozpočtu nikdo zvenčí nezasahoval a které si o svých školských, zemědělských či dopravních záležitostech rozhodovaly samy. V tomto smyslu byly nepoměrně svobodnější než dnešní polostáty pod bruselskou knutou.

První republika byla navzdory všem problémům svobodným a demokratickým státem. Státem, který naprostá většina jeho českých obyvatel přijala za svůj. Kdyby tomu tak nebylo, nekonal by se protinacistický odboj a tisíce českých vojáků na východní a západní frontě by nenasazovaly životy za jeho obnovu. Existence tohoto státu měla smysl.

Nic na tom nemění ani čtyřicet let komunistu, ani dnes probíhající demontáž české státnosti, která ostatně není fatální, protože EU už začíná narážet na meze svých integračních možností. ■

NOVINKA

Nová publikace ekonomů **Stanislavy a Kamila Janáčkových** se věnuje evropské integraci jako boji velkých zemí o nadvládu v Evropě. Zaměřuje se na letité soupeření Francie a Německa a na jejich společný rozhodující mocenský vliv, který se nepodařilo narušit žádně z ostatních zemí Evropské unie. Ani Británii, která raději zvolila Brexit. Autoři se nesnaží rozebírat nesčetné příkazy, zákazy a regulace, kterými Evropská unie zatěžuje aktivitu firem (pod záminkou jednotného trhu) i život občanů na mikroekonomické úrovni. Zaměřují se (na rozdíl od řady ostatních) na makroekonomický pohled.

136 stran, 100 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

Zezelenalé Bavorsko

Aleš Valenta

Institut Václava Klause

Prognózy se tentokrát naplnily. CSU ztratila oproti minulým volbám skoro čtvrtinu voličů a se zhruba 37% hlasů „dosáhla“ nejhoršího výsledku za posledních 50 let. Ztratila absolutní většinu a bude odkázána na koaliční spolupráci. Ztráta křesťanských sociálů jde především na vrub voličů, zklamaných zbabělou migrační politikou strany, jak ji reprezentuje spolkový ministr vnitra Seehofer. Většina z nich přešla k AfD. Ale CSU doplatila také na ztrátu kmenových voličů v důsledku

CSU ztratila oproti minulým volbám skoro čtvrtinu voličů a se zhruba 37% hlasů „dosáhla“ nejhoršího výsledku za posledních 50 let.

silné vnitroněmecké migrace – v posledních asi 15 letech se z Bavorska do jiných spolkových zemí odstěhovalo asi 1,5 mil. lidí a zhruba stejný počet se ze zbytku SRN přistěhoval.

Alternativa pro Německo se přehoupla těsně přes 10% hranici, což je méně, než očekávala. Příčin je více. K hlavním patří frontální útoky všech ostatních stran, jakož

i zdánlivý poklid na „migrační frontě“. Možná ale také přílišná opatrnost zemského vedení obávajícího se, aby se ostřejší rétorikou nestala pro média a kartelové strany ještě snazším terčem.

Extremistická strana Zelených se svým programem likvidace standardní rodiny, zrušení hranic a likvidace automobilismu je Němcům zjevně sympatická. Nevadí jim bizarní postavy v čele strany, které dlouhá léta hlásají pohrdání Německem a němečtím.

Vedle CSU je hlavním poraženým SPD, která s necelými 10% skončila na potupném pátém místě. Je to další hřebíček do rakve někdejší velké „lidové strany“. Většina bý-

Vedle CSU je hlavním poraženým SPD, která s necelými 10% skončila na potupném pátém místě. Je to další hřebíček do rakve někdejší velké „lidové strany“.

valých voličů sociální demokracie přešla k Zeleným, faktickým vítězům voleb. Skoro 18% hlasů je jejich druhým nejlepším výsledkem vůbec po neskutečných 30%, které získala před dvěma v Bádensku-Württembersku. Je to dokonce více, než

se kdy podařilo Zeleným získat v ultraliberalním a superzeleném Berlíně. Triumf strany stvrdilo jasné vítězství nad CSU v Mnichově.

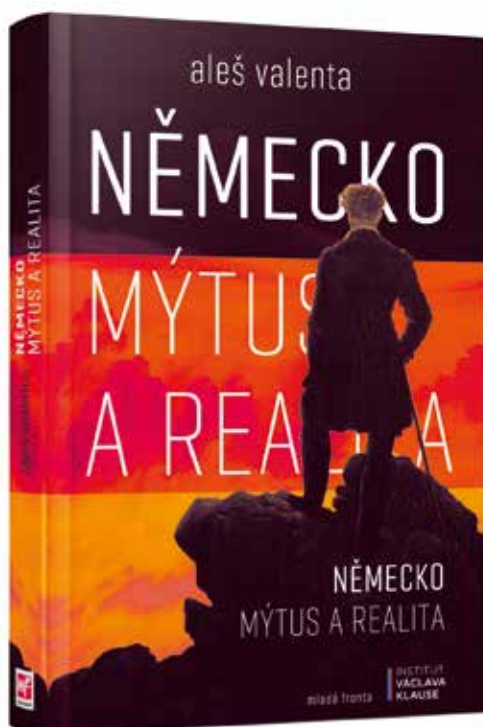
Extremistická strana Zelených se svým programem likvidace standardní rodiny, zrušení hranic a likvidace automobilismu je Němcům zjevně sympatická. Nevadí jim bizarní postavy v čele strany, které dlouhá léta hlásají pohrdání Německem a němečtím. Nevadí jim bratrské sourozenství s násilnickými fanatiky z Antify. Nevadí jim nestoudnost, s jakou se před těmito volbami Zelení náhle „zmocnili“ pojmu vlast. Nevadí jim skandální výroky typu „Willkommenskultur je nejlepší ochrana před teroristy“ (K. Göring-Eckardtová).

Dlouhodobá rudozelená převýchova Němců nese zjevně stále své plody. Zdá se proto, že AfD narazila na západě SRN na hranice svých možností.

Dlouhodobá rudozelená převýchova Němců nese zjevně stále své plody. Zdá se proto, že AfD narazila na západě SRN na hranice svých možností. Volební otřes, který by probudil Němce z jejich pasivního přihlížení katastrofální politice vládnoucího partajního kartelu, může přijít patrně pouze z východu. Nejbližší příležitostí budou trojí zemské volby v nových spolkových zemích v příštím roce.

Stanovisko IVK, 15. října 2018

NOVINKA

Aleš Valenta

Německo: mýtus a realita

Klíčem k pochopení německé politiky je její konsensuální charakter, podmíněný permanentním úsilím o překonávání dědictví nacionálního socialismu. Od 70. let však princip konsensu, na který jsou Němci patřičně hrdí a jenž přinesl v minulosti zemi záviděníhodnou stabilitu, začal degenerovat v úzce vymezený názorový koridor a „boj proti pravici“. V éře Merkelové dosáhl tento vývoj stavu, v němž je omezována politická soutěž a ohrožena podstata německé demokracie. Autor přináší zevrubnou analýzu krizových jevů, jako jsou levicové zglajšaltování médií, agresivní feminismus, masivní ideologizace veřejného života či adorace masové ilegální migrace. Na četných příkladech demonstruje, jak se politická situace v dnešní SRN začíná podobat komunistickým režimům v jejich pozdní fázi.

Publikace **Německo: mýtus a realita** Aleše Valenty vyšla ve vydavatelství Mladá fronta.

objednávky na: www.kniha.cz